

საქართველოს საერთო სასამართლოების
მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგია
გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა

№ 3/0-2019წ

10 ივნისი 2019 წელი

საქართველოს საერთო სასამართლოების
მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიამ
შემდეგი შემადგენლობით:
თავმჯდომარე - ამირან ძაბუნძიძე
წევრები: თეა ძიმისტარაშვილი; ნიკოლოზ მარგველაშვილი

მიღვანი - თამარ გაგუა

მხარეები:

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო

წარმომადგენლები: ლევან ნემსაძე, ონისე მეტრეველი;

----- სასამართლოს მოსამართლე -----

დახურულ სხდომაზე განიხილა დისციპლინური საქმე ----- სასამართლოს მოსამართლის -----
----- მიმართ.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2019 წლის 11 მარტის N გადაწყვეტილებით -----
2017 წლის 12 სექტემბრის N----- საჩივრის საფუძველზე დისციპლინური დევნის აღძვრის წინასწარი
შემოწმების შედეგად, „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁵-ე
მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის და 75⁶-ე მუხლის თანახმად, -----
სასამართლოს მოსამართლის - ----- მიმართ აღიძრა დისციპლინური დევნა, რომლის საფუძველი
გახდა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2
პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომა - მოსამართლის
მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება.

მოსამართლის დისციპლინურ პასუხისგებაში მიცემას საფუძველად დაედო შემდეგი გარემოებები:

საჩივრის ავტორი მოსამართლის მიერ ვალდებულების შეუსრულებლობაზე უთითებს. კერძოდ,
აცხადებს რომ მოსამართლე 10 თვეა არ წერს განჩინებას. საჩივრის ავტორის განცხადებით, მან
არაერთხელ მიმართა სასამართლოს განჩინების გადაცემის მოთხოვნით, თუმცა უშედეგოდ.

2015 წლის 12 თებერვალს ----- სარჩელით მიმართა ----- საქალაქო სასამართლოს,
მოპასუხის - ----- მიმართ ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნით.

----- საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 14 დეკემბრის გადაწყვეტილებით -----
სარჩელი დაკმაყოფილდა; ----- და ----- სასარგებლოდ, ზიანის ანაზღაურების
მიზნით 26 366 ლარის გადახდა დაეკისრა.

2016 წლის 26 იანვარს ----- საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 14 დეკემბრის გადაწყვეტილება
სააპელაციო წესით გაასაჩივრა -----.

----- სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2016 წლის 3 მაისის განჩინებით -
----- საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, უცვლელად დარჩა გასაჩივრებული გადაწყვეტილება.

----- სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2016 წლის 10 მაისის
დამატებითი გადაწყვეტილებით -----, ----- სასარგებლოდ 900 ლარის გადახდა
დაეკისრა, მის მიერ ადვოკატის მომსახურებისთვის გაწეული ხარჯის ანაზღაურების მიზნით.

----- სააპელაციო სასამართლოს 2016 წლის 3 მაისის და 2016 წლის 10 მაისის განჩინებები
საკასაციო წესით გაასაჩივრა ----- 2016 წლის 19 ივლისს.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2016 წლის 28 ივლისის განჩინებით წარმოებაში იქნა
მიღებული ----- საკასაციო საჩივარი.

2016 წლის 8 აგვისტოს ----- წარადგინა საკასაციო შესაგებელი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2016 წლის 21 ოქტომბრის განჩინებით ----- საკასაციო
საჩივარი დარჩა განუხილველად.

2016 წლის 10 ნოემბერს ----- წარმომადგენელმა მიმართა სასამართლოს განჩინების და
სააღსრულებლო ფურცლის ჩაბარების მოთხოვნით, ადვოკატის მომსახურების ხარჯების
ანაზღაურების მიზნით.

2016 წლის 30 ნოემბერს ----- წარმომადგენელმა განცხადებით მოითხოვა საქმის დაბრუნება ----
----- სააპელაციო სასამართლოში.

2016 წლის 13 დეკემბერს საქმე გაიგზავნა ----- სააპელაციო სასამართლოში.

----- სააპელაციო სასამართლოს 2016 წლის 15 დეკემბრის განჩინებით გასწორდა -----
სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2016 წლის 10 მაისის დამატებით
განჩინებაში დაშვებული მექანიკური უსწორობა.

2017 წლის 20 იანვარს საქმე გადაიგზავნა საქართველოს უზენაეს სასამართლოში.

2017 წლის 23 იანვარს ----- წარმომადგენელმა განცხადებით მიმართა საქართველოს უზენაეს
სასამართლოს და საქმის დაბრუნება მოითხოვა ----- საქალაქო სასამართლოში, კანონიერ
ძალაში შესული გადაწყვეტილების და სააღსრულებლო ფურცლის ჩაბარების მიზნით.

2017 წლის 22 თებერვალს საქმე გადაეგზავნა ----- საქალაქო სასამართლოს.

2017 წლის 2 მარტს ----- წარმომადგენელმა ----- საქალაქო სასამართლოში ჩაიბარა
სააღსრულებლო ფურცელი.

2017 წლის 10 მარტს საქმე დაბრუნდა საქართველოს უზენაეს სასამართლოში.

2017 წლის 14 ივნისს განცხადებით მიმართა სასამართლოს ----- და მოითხოვა დასაბუთებული განჩინების გადაცემა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2017 წლის 20 ნოემბრის განჩინებით გასწორდა 2016 წლის 21 ოქტომბრის განჩინებაში დაშვებული უსწორობა.

2017 წლის 27 ნოემბერს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 413-ე მუხლის თანახმად საქმე დაუბრუნდა ----- სააპელაციო სასამართლოს.

მოსამართლე ----- 2015-2017 წლებში განსახილველად გადაცემული ჰქონდა დაახლოებით 579 საქმე, დასრულდა 634 საქმე (109.4%)

საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიის სხდომაზე დისციპლინური საქმის განხილვისას საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს წარმომადგენლებმა სრულად დაუჭირეს მხარი დისციპლინურ ბრალდებას.

საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიის სხდომაზე მოსამართლე -----, აღნიშნა, რომ ნამდვილად დაირღვა დასაბუთებული გადაწყვეტილების მომზადების ერთთვიანი ვადა. ამასთან, განმარტავს აღნიშნული დარღვევის გამომწვევს გარემოებებს. კერძოდ, მოსამართლე აღნიშნავს, რომ საკასაციო სასამართლოს განჩინებით გაკეთდა მნიშვნელოვანი სამართლებრივი განმარტება, რაც სასამართლო პრაქტიკაში პრობლემური საკითხია. იგი ყურადღებას ამახვილებს, რომ საკასაციო საჩივარი ეფუძნება არა მარტო სააპელაციო სასამართლოს მიერ მატერიალურ-სამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება-განმარტებას, არამედ საპროცესო ნორმების დარღვევასაც. მისი შემოწმება და დასაბუთებული პასუხის გაცემა ასევე დროს მოითხოვდა. ასევე აღნიშნავს, რომ საკასაციო სასამართლოს სამართლებრივი შეფასებები სავალდებულოა ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოებისათვის. საკასაციო სასამართლო ადგენს ერთგვაროვან სასამართლო პრაქტიკას მთელ ქვეყანაში, რაც განსაკუთრებულ პასუხისმგებლობას აკისრებს საკასაციო სასამართლოს მოსამართლეებს, რაც მათგან მეტ ყურადღებას და დაფიქრებას მოითხოვს.

მოსამართლე განმარტავს, რომ მიუხედავად იმისა მოსარჩელე ----- დაგვანებით ჩაბარდა დასაბუთებული გადაწყვეტილება მას ზიანი არ მიდგომია და ვერც მიადგებოდა, რადგან სამოქალაქო საქმეზე სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების საროზულიციო ნაწილი უცვლელი დარჩა, მაგრამ გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილი შეცვალა საკასაციო სასამართლომ, შესაბამისად ----- მოითხოვა სააღსრულებო ფურცელი, გადაწყვეტილება აღსასრულებლად მიაქცი და მხოლოდ ამის შემდგომ მოითხოვა დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარება.

მოსამართლე ყურადღებას ამახვილებს ასევე იმ გარემოებაზეც, რომ 2017 წელს საპროცესო კოდექსში შესაბამისი ცვლილებების შემდეგ სავალდებულო გახდა საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შესახებ განჩინებების დასაბუთება. ასეთი განჩინებების მომზადებას მეტი დრო სჭირდება. აქედან გამომდინარე, საქმის განხილვისა და დასაბუთებული გადაწყვეტილების მომზადებისთვის კანონით დადგენილი ვადები აშკარად არასაკმარისია. გარდა ამისა, სწორედ მითითებულმა საპროცესო ცვლილებებმა განაპირობა ის, რომ საქართველოს კონსტიტუციით უზენაესი სასამართლოს მოსამართლეთა რაოდენობა განისაზღვრა 28 მოსამართლით, თუმცა წლებია უზენაეს სასამართლოში სამოსამართლეო უფლებამოსილებას ახორციელებს 10-12 მოსამართლე. ამასთან აღნიშნავს, რომ საკასაციო სასამართლოში შემოსულ სამოქალაქო საქმეთა რაოდენობა მუდმივად

იზრდება. 2018 წლის 1 სექტემბრიდან სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის შემადგენლობაშიც ახორციელებს უფლებამოსილებას და ყველა საქმის განხილვაში ღებულობს მონაწილეობას, რაც მოითხოვს დროს განსახილველი საქმეების გაცნობასა და შესწავლაში. ამასთან რაიმე შეღავათი სამოქალაქო საქმეთა განხილვებში მას არ აქვს. მოსამართლის უფლებამოსილების განხორციელებისას ბიულეტენზე არასდროს ყოფილა და შვებულების სრული ხანგრძლივობით არასდროს უსარგებლია. მოსამართლე მიიჩნევს, რომ აღნიშნული გარემოებები მხედველობაში უნდა იქნეს მიღებული.

საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიამ განიხილა დისციპლინური საქმე, შეისწავლა აღნიშნული საქმის მასალები, მოუსმინა დისციპლინური ბრალდების მხარეს, დადგინდა სწორი დისციპლინური ბრალდების ფაქტობრივი მხარე და მიიჩნია, რომ მხედველობაში უნდა იქნეს მიღებული შემდეგი სამართლებრივი ხასიათის გარემოებები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75³⁹-ე მუხლის თანახმად, სადისციპლინო კოლეგია ადგენს, ჩაიდინა თუ არა მოსამართლემ ქმედება, რომლისთვისაც მას წარედგინა დისციპლინური ბრალდება, და ამ კანონის შესაბამისად არის თუ არა ეს ქმედება დისციპლინური გადაცდომა, სადისციპლინო კოლეგია ასევე ადგენს, მიუძღვის თუ არა მოსამართლეს ბრალი დისციპლინური გადაცდომის ჩადენაში. მხოლოდ სამივე ამ გარემოების არსებობისას არის დისციპლინური კოლეგია უფლებამოსილი, მიიღოს გადაწყვეტილება მოსამართლის ბრალეულად ცნობისა და მისთვის დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და სახდელის დაკისრების შესახებ. სადისციპლინო კოლეგია უფლებამოსილია შეცვალოს მოსამართლის ქმედების კვალიფიკაცია ამ კანონის 75¹-ე მუხლით გათვალისწინებული ნებისმიერი სახის დისციპლინური გადაცდომით.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, დისციპლინური პასუხისმგებლობის დაკისრების საფუძველს წარმოადგენს დისციპლინური გადაცდომის ჩადენაში მოსამართლის ბრალეულობის დადგენის სავალდებულობა. თავის მხრივ, ბრალეულობის დასადგენად მხედველობაში უნდა იქნეს მიღებული ყველა ის ობიექტური გარემოება, რამაც დისციპლინურ გადაცდომად შერაცხული კონკრეტული ქმედების ჩადენა განაპირობა.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹-ე მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტის თანახმად, დისციპლინური გადაცდომის ერთ-ერთ სახეს წარმოადგენს - მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება. ამასთან, სამოსამართლო ეთიკის წესების მე-8 მუხლის თანახმად, მოსამართლე ვალდებულია მასზე დაკისრებული მოვალეობები განახორციელოს ჯეროვნად, კეთილსინდისიერად და სათანადო გულისხმიერებით.

იმისთვის, რომ სრულყოფილად შეფასდეს საჩივრის საფუძველზე გამოკვლეული ფაქტობრივი გარემოებები შეიცავენ თუ არა მოსამართლის მიერ შესაბამისი პუნქტით განსაზღვრული დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, აუცილებელია განისაზღვროს თავისი არსით რას წარმოადგენს მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება, რა შემთხვევაში უნდა ჩაითვალოს მოსამართლის მიერ მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება და, რა იგულისხმება მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობაში ან არაჯეროვნად შესრულებაში.

უმნიშვნელოვანესია ის გარემოება, რომ მოვალეობის შეუსრულებლობა ან არაჯეროვანი შესრულება წარმოადგენს არა მხოლოდ მოსამართლის, არამედ საჯარო მოხელეთა დისციპლინური

პასუხისმგებლობის საფუძველს, ისევე როგორც შრომითი ხელშეკრულებით დასაქმებულ პირთათვის ხელშეკრულების შეწყვეტის საფუძველს.

თუმცა, ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ მოსამართლესთან მიმართებაში საკმაოდ რთულია დადგინდეს თუ სად გადის ზღვარი ერთის მხრივ, მოსამართლის სამართლებრივ შეცდომას და მეორეს მხრივ დისციპლინურ გადაცდომას შორის. ვინაიდან, ერთი მხრივ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, კანონის არასწორი განმარტება, რომელსაც საფუძველად უდევს მოსამართლის შინაგანი რწმენა, არ არის დისციპლინური გადაცდომა და აღნიშნული ქმედებისათვის მოსამართლეს არ ეკისრება დისციპლინური პასუხისმგებლობა, ხოლო მეორეს მხრივ ცალკე დისციპლინურ გადაცდომის სახეს წარმოადგენს მოვალეობის შეუსრულებლობა ან არაჯეროვანი შესრულება. ამდენად, უმნიშვნელოვანესია განისაზღვროს მოსამართლის რომელი ქმედება უნდა შეფასდეს დისციპლინურ გადაცდომად და რომელი სამართლებრივ შეცდომად.

ამ მიმართებით საინტერესოა, სადისციპლინო პალატის 2016 წლის 21 ივლისის #დს-შ/9-16 გადაწყვეტილება, სადაც პალატამ გააკეთა განმარტება სამართლებრივი შეცდომისა და დისციპლინური გადაცდომის გამიჯვნის კრიტერიუმებთან დაკავშირებით. სადისციპლინო პალატის განმარტებით, კანონის შესაბამისი დანაწესი უნდა განიმარტოს ორი უმნიშვნელოვანესი პრინციპის, კანონიერების პრინციპის და მოსამართლის დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელების წესის დაცვით. კანონიერების პრინციპი კანონის უზენაესობას ეფუძნება. ეს კონსტიტუციური პრინციპია, რომლის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება კანონმდებლობის მოთხოვნათა საწინააღმდეგოდ განახორციელოს რაიმე ქმედება. დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელებისას კი მოსამართლე ვალდებულია ეს უფლებამოსილება განახორციელოს კანონით დადგენილ ფარგლებში და არ გასცდეს კანონს. სასამართლო ვალდებულია მისთვის კანონით მინიჭებული დისკრეციული უფლებამოსილება განახორციელოს კანონის ფარგლებში“. ამდენად, უნდა განიმარტოს, რომ არსებული პრაქტიკის შესაბამისად, მოსამართლის არასწორი მოქმედება/უმოქმედობა, მხოლოდ მაშინ მიიჩნევა დისციპლინურ გადაცდომად თუ ის სცდება მოსამართლისათვის კანონით მინიჭებულ ფარგლებს და არღვევს შესაბამისი კანონის იმპერატიულ მოთხოვნებს.

იდენტური დასკვნა შეიძლება გაკეთდეს ევროპის სხვადასხვა ქვეყნის კანონმდებლობის და პრაქტიკის (საფრანგეთი, იტალია, ესპანეთი) შედარებითი ანალიზის საფუძველზე, რომლის შესაბამისადაც, მოსამართლის მიერ მოვალეობების შეუსრულებლობა ან/და არაჯეროვნად შესრულებად შეიძლება ჩაითვალოს მოსამართლის მიერ მხარის კონსტიტუციური, ასევე ფუნდამენტური საპროცესო უფლებების ან სამართლიანი პროცესის ძირითადი გარანტიების დარღვევა, რამაც ზიანი მიაყენა მხარის, სასამართლოს ან საჯარო ინტერესს.

მოცემული საჩივარი ეხება მოსამართლის მიერ დასაბუთებული გადაწყვეტილების მხარისათვის კანონით დადგენილ ვადაში გადაცემის ვალდებულების დარღვევას.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე მუხლის მეორე და მესამე პუნქტის თანახმად, გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან 14 დღის ვადაში სასამართლო ამზადებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მხარეთათვის გადასაცემად; ამ მუხლის მე-2 ნაწილით განსაზღვრული ვადა საკასაციო სასამართლოსთვის შეადგენს 1 თვეს.

მოსამართლე ----- გადაწყვეტილება გამოაცხადა 2016 წლის 21 ოქტომბერს. მოწინააღმდეგე მხარემ (მოსარჩელემ) დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარების მოთხოვნით ბოლოს განცხადებით სასამართლოს მიმართა 2017 წლის 14 ივნისს, გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7

თვის და 24 დღის შემდეგ. საქმეში, მხარისათვის გადაწყვეტილების ჩაბარების დამადასტურებელი ხელწერილი არ დევს. ვადის გამოთვლისას ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ ფაქტთან დაკავშირებით, რომ საქმე ორჯერ გადაიგზავნა ----- საქალაქო სასამართლოსა და სააპელაციო სასამართლოში, აღნიშნული პერიოდების გამოკლებით მოსამართლე ----- გადაწყვეტილება მხარეს ჩაბარდა შესაბამისი საპროცესო ვადის მინიმუმ 5 თვის დარღვევით.

განსახილველ შემთხვევებში, იმისათვის, რომ სრულყოფილად შეფასდეს გამოკვლეული ფაქტობრივი გარემოებები შეიცავენ თუ არა მოსამართლის მიერ შესაბამისი პუნქტით განსაზღვრული დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, აუცილებელია განისაზღვროს, თავისი არსით რას წარმოადგენს - „მოსამართლის მოვალეობის შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება“. აღნიშნულ გადაცდომასთან დაკავშირებით, დამატებით განმარტებებს არ გვამდევს მოქმედი კანონმდებლობა. შესაბამისად, ამ საკითხზე მსჯელობისას, უპირველეს ყოვლისა, ყურადღება უნდა გამახვილდეს არის თუ არა საუბარი სამოსამართლო ვალდებულებების შეუსრულებლობაზე ან დაუდევრობაზე, ან უგულისყურო შესრულებაზე, სისტემატიურად და არასაპატიო მიზეზით, რასაც იზიარებს საზღვარგარეთის ქვეყნების კანონმდებლობა და სადისციპლინო პრაქტიკა (ესპანეთი, იტალია, ბულგარეთი, რუმინეთი, ხორვატია, მაკედონია და ა.შ.)

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁴¹-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტის თანახმად, სადისციპლინო კოლეგია უფლებამოსილია გამოიტანოს გადაწყვეტილება მოსამართლის გამართლების შესახებ.

საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგია განმარტავს, რომ დისციპლინური პასუხისმგებლობის დაკისრება არის უაღრესად საფრთხილო და მნიშვნელოვანი საკითხი. დისციპლინური პასუხისმგებლობის დაკისრება შეიცავს სასამართლოს დამოუკიდებლობაზე ზემოქმედების პოტენციურ საფრთხეს, ამიტომ ყველა კონკრეტული შემთხვევის დროს ზუსტად უნდა დადგინდეს დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი და შესაბამისად განისაზღვროს დისციპლინური სახდელი, კერძოდ მოსამართლეს დისციპლინური სახდელი ეკისრება თუ დადასტურდა მის მიერ იმ ქმედების ბრალეულად ჩადენა, რომელიც წარმოადგენს დისციპლინურ გადაცდომას.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁴⁵-ე მუხლის თანახმად, სადისციპლინო კოლეგია იღებს მოსამართლის გამართლების შესახებ გადაწყვეტილებას, თუ საქმის განხილვის შედეგად მოსამართლის მიერ ამ კანონით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი ან მისი ბრალეულად ჩადენა არ დასტურდება.

განსახილველ შემთხვევაში, სადისციპლინო კოლეგიამ მხედველობაში მიიღო ის გარემოება, რომ მოცემულ საქმეზე მოსამართლე ----- მხრიდან საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე მუხლის მესამე ნაწილის დარღვევა არ არის ინსპირირებული დანაშაულებრივი ნიშნებით და მეტწილად ემყარება ლოგიკურ არგუმენტაციას, როგორც არის სასამართლოს შიდა ფაქტორი, კერძოდ, მოსამართლის გადატვირთულობა და მოსამართლეთა ნაკლებობა, ანუ ეფექტური მართლმსაჯულებისათვის საჭირო მოსამართლეთა დეფიციტი. აღნიშნულზე მეტყველებს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს მიერ ასახული მოსამართლე ----- 2016 - 2017 წლის სტატისტიკური მონაცემები და თავად მოსამართლე ----- მიერ წერილობით შეპასულებაში წარმოდგენილი მონაცემები მისი დატვირთულობის შესახებ. ასეთ პირობებში, როდესაც სასამართლოში საქმეთა სიმრავლე და მოსამართლეთა ნაკლებობა იწვევს სამართალწარმოების პროცესში ჩართული მოსამართლის გადატვირთულობას, შესაბამისად არ უნდა დადგეს მისი ბრალეულობის საკითხი.

ამგვარად საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიამ დისციპლინური სახდელის დაკისრების საკითხის გადაწყვეტისას, გაითვალისწინა მოსამართლის საქმიანი და მორალური რეპუტაცია, მხედველობაში მიიღო დისციპლინური გადაცდომის შინაარსი, შედეგები და მიიჩნია, რომ სასამართლოს მოსამართლე ----- უდა გამართლდეს „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹-ე მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის - მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულებისათვის წარდგენილ დისციპლინურ ბრალდებაში.

საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიამ იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁴¹-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით, 75⁴⁵-ე, 75⁵²-ე მუხლით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

1. ----- სასამართლოს მოსამართლე ----- გამართლდეს „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹-ე მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის (მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება) ჩადენისათვის წარდგენილ დისციპლინურ ბრალდებაში.

2. საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიის გადაწყვეტილების ასლები გადაეგზავნოთ კანონით გათვალისწინებულ უფლებამოსილ პირებს და ორგანოებს.

3. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო პალატაში, გადაწყვეტილების გადაცემიდან 10 დღის ვადაში საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიის მეშვეობით.

თავმჯდომარე

ამირან ძაბუნძე

წევრები:

თეა ძიმისტარაშვილი

ნიკოლოზ მარგველაშვილი